

Doğum Günüm

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 01 Haziran 2019

Lanetin örtündüğü bir vaveyla, göğün çatık kaşlarında yaslı izler ve nemli kuşlar.

Yüreğin örtündüğü İlahi Aşkta hazır ol'da duygular ve teslimiyetin örgüsü.

Şimdisi az sonra kundaklanacak geçmişin ve gazeller eşlik edecek içimdeki bitimsiz ve kesintisiz coşkuya.

Yaralar yama tutmuyor ve taş ocaklarında göğün ne çok fısıltı ayyuka çıkan. Bir kuşun ensesinde gök gürültüsüüm; aşkın sancağına talip bir yaralı bulut belki de bir içimlik her acıyı reşit kılan ve çok uluslu bir tapınak adeta örülü mabetlerin aşkla ve acıyla imtihanı.

Varlık tasalı olsa da umut depresiıyor sağanak öncesi ve bekası ömrün tartışılıyor.

Ütülü bir acıyı hiç paylaştın mı peki, azizim?

Sonra da kafası ütülenmiş bir şehla yorgunluk gibi arkana bakmadan uzaklaştın mı cinnetten?

Oysaki cennet sanmıştım ben bu akıl tutulmasını sonra da akla zarar deyip uzaklaşmıştım her lanetli mavi'den.

Rahmetin taş ocaklarında kova kova yas çıkarıyorum derinlerden ve tutulduğum sağanakta renkleri boca ediyorum atmosferde asılı kalan bir gök taşı gibi içime yağıyorum ben ve de ağlıyorum yerli yersiz yırtılan göğün hangi noktası dikiş tutacak ki dememe kalmıyor yamalıyorum içimdeki çatlağı.

Bir ama düşerken Tanrının dilinden kuşpalazı acıma banıyorum rahmeti ve uçuşa geçiyorum oturduğum koltukta raptiyeler batarken tenime ben titrimle yakıyorum evreni.

Merdiven altı düşleri var insanların ve çalıntı mutluluklarında yer yok bana.

Ben de yer vermiyorum kötüye ve yol veriyorum sadece içimdeki mızımız ağlamaklı çocuğa.

Kaybetmediğim doğamda saklı ve kaybettiklerim de...

Kaybolmaya yüz tutmuş bir yılın yasını tutuyorum ne de olsa bir yaş daha alacağım bu gün ve bir de yas aslında kaç yaşıma girdiğimi de unutmuş kaç yıl daha yaşayacağımın hesabını tutuyorum acıların.

Yoldan çıkmamak adına yol üstündekilere selam verip geçiyorum ve geri dönümü de yok verdiğim selamlarımın oysaki Allah rızası için verdiğim bir selam idi her biri.

Tutsak olsam da tutuklu olmaktan haz etmediğim bir döngü ve içimdeki o devingen örüntü.

Konuşluyum sağa sola.

Kol kanat geriyorum tüm hadislere.

Konup konup kaçıyorum çiçeklerin yüreğinde iz düşerken ömrün polenlerine biliyorum ki evrenin bana alerjisi var...

Boca ettiğim duyguların minvalinde geriye dönüp bakıyorum da son doğum günümü hatırlıyorum hani babamın bana son kez eşlik ettiği ve kucak dolusu karanfillerle yanıma gelip bana solgun yüzünde derin bir veda sunarken...

Sınandığım kadar mutlu olmayı yavaş yavaş becerdiğim bir ömrün kıyısında gidip geliyor içimin dalgaları ve yüreğime ektiğim her duygu bana şiir ya da yazı olarak geri dönüyor.

Babamın asla şahit olmadığı bir coşku son zamanlarda bana hâsıl olan.

Bir tempo eşliğinde yazıyorum.

Bitimsiz bir hiciv ve merakla yaşıyorum.

Yasımı taşısam da yeni güne ve yeni bir şiire acıların verdiği garip bir mutluluk dalgası ruhumu teslim alan ve inanılmaz bir hızla Rabbime koştuğum ve rahmetine aşına acısını çıkardığım o sıkıntılı ve boşuna harcadığım yılların.

Tedarikliyim ya da değil lakin bir teselli babında tüm yazdıklarım.

Gerinen bir kuş gibi içimdeki yanık sesli bülbül oysaki ben gül olduğuma kani idim bir ömür boyu ve yeknesak bir tekerleme gibi gözükse de şarlatan imler ben sadece sunumundayım duyguların artık kendimi suçlamaktan da vazgeçtiğim ve araya sıkıştırdığım o takoz yeter ki rahmet kapısı kapanmasın ve sonlanmasın coşkum.

Mutlu olmasam da dert değil hani ne de olsa hüznüme sahip çıkan bir Yaratanım var beni aralıksız bağrına basan ve kollayan tüm kötülüklerden yoksa bu güne kadar tek parçam mı kalırdı?

Bir iniltiyi sahipleniyor diři kumru.

Eřini bekliyor kuluçkadaki diđer kumru.

Demek ki evren de halinden memnun mesut ben ise hazan dipçığı ile vurulurken acılarımla hemhal insanlığımla yaşıyorum doya doya.

Yaşıma binaen büründüğüm bir kıyafet yok: hala aynı insanım lise yıllarındaki o yaşam enerjisine eşlik eden yenilgileri ile hala aynı insanım yaralarını sağaltmak adına yeni acılar edinmeye dünden razı...

Renklerin dokusunda hayat var.

Hayatın dokusunda ise kelimeler.

Kelimelerin geçirgen yüzeyinde sanrılardan uzaklaşıp kendime çelme takmayı da unutmadan yeniden doğuyorum yeniden ölecek olmanın vereceği hürriyetle doya doya çekiyorum acılarımı en azından severek alt ettiğim ve İlahi Sevgiye bir şekilde nail olduğum o bitimsiz sessizlikte tüm cevapları da bir bir bulmuşken oysaki sorduğum soruların meali idi içimdeki dik başlı kız çocuğu.

Yaşıma binaen ve severek reşit olduğumun bilincinde hala da umudum var insanlardan yana en azından sevginin bir külfet olmadığını gözlerine soka soka anlatıyorum...

Şimdi gitme vaktidir ne de olsa doğum günü çocuğu olarak annemin elleriyle yaptığı pastayı yiyeceğim. Bir dilim de sizler buyurmaz mısınız?

Sevgimle...